

[Niels Westerby.]

Der er en række meget vigtige opgaver at løse for det almindelige obligationsmarked. I disse år er der sket en krediteksplosion, idet der bliver sendt for ca. 5 milliarder kr. obligationer ud på markedet hvert år, som der ikke er købere til. Det vil være et meget vigtigt led i en almindelig erhvervsvenlig politik, at der bliver et forøget opkøb af obligationer, og det er klart, at et forøget opkøb af obligationer fra en fonds side ikke giver denne fond, hverken direkte eller indirekte, nogen som helst indflydelse på den enkelte erhvervsvirksomhed. Her har ordningen kun positive sider, her har ordningen efter min opfattelse ikke nogen negative sider.

Det er også oplagt, at der er et behov for en vidtgående finansiering af fællesopgaver. Lad mig nævne kommunernes opgaver med hensyn til byggermodning, som der jo tales så meget om i denne tid; lad mig nævne kommunernes opgaver med hensyn til byggermodning, som der også i den kommende tid efterhånden vil blive talt mere om. Lad mig nævne spørgsmålet om rensning af vores natur, som jo også vil koste en særdeles masse penge.

Der vil også fra statens side være tale om en række særdeles krævende investeringer i fællesopgaver. Lad mig bare nævne sådan noget — som der jo er planer om — som en lufthavn på Saltholm eller måske et andet sted, eller tænk på sådan en ting som en Store-Bæltsbro eller andre broprojekter eller i det hele taget en lang række offentlige fællesopgaver. Her vil det jo dreje sig om ganske enorme summer, måske 3 milliarder kr. for en Store-Bæltsbro, måske 1½ milliard kr. for en lufthavn på Saltholm, måske andre milliarder til trafikopgaver, måske uddannelsesinvesteringer osv. Og hertil kommer alle de kommunale investeringer på en række vigtige områder. Så er det, man må se det i forhold til de fondsplaner, der er.

Fra konservativ side har man stillet forslag om, at der i løbet af 10 år skal dannes en slags fond på 10 milliarder kr. Tilvæksten vil blive ca. 1 milliard kr. om året, måske noget mindre, måske kun 900 mill. kr. om året. Der er ikke nogen synderlig forskel på, om det bliver 900 mill. kr. eller 1 milliard kr. om året i denne forbindelse. Fra regeringens side er der fremlagt tanker,

der går ud på, at fonden i løbet af 10 år skal udvikle sig til at omfatte ca. 14 milliarder kr. og i løbet af 30 år ca. 50 milliarder kr. Det vil sige, at den årlige tilvækstrate for denne fond vil blive ca. 1½ milliard kr., i begyndelsen lidt mindre, noget senere lidt mere, men gennemsnittet vil blive ca. 1½ milliard kr.

Mellem den konservative tanke og den tanke, som man fra regeringens side har lagt frem, er der i og for sig ikke nogen særlig forskel med hensyn til fondsdannelsen i de nærmeste 10 år — fra regeringens side 1½ milliard kr. eller lidt derunder, for de konservative henimod 1 milliard kr. Forskellen ligger i, at det konservative forslag standser om ca. 10 år, mens regeringens forslag løber i en lang årrække derudover. Det er på den måde, der fremkommer de meget store fonds på 50 milliarder kr. eller 70 milliarder kr., sådan som regeringen har beregnet det, og det kan sikkert også beregnes på andre måder.

Jeg har lagt mærke til, at ministeren har sagt, at det er et regnestykke, der er opstillet efter bestemte forudsætninger. Jeg tror, det vil være klogt, om dette regnestykke også blev stillet op fra ministerens og regeringens side under de forudsætninger, som bl. a. en af regeringens vismænd eller af det økonomiske råds vismænd, Anders Ølgaard, har opstillet; det tror jeg vil være rigtigt.

Men hvorom alting er: jeg vil tro, at en tilvækst på 1½ milliard kr. om året ikke vil være for meget, i hvert fald i en overskuelig fremtid, til at klare køb af obligationer, til at klare kommunale opgaver og løsningen af statslige fælles finansieringsopgaver. Det er altså på ingen måde sikkert, at en sådan fondsdannelse efter de planer, som regeringen har lagt frem, betyder, at der i fonden vil komme midler, om hvilke det vil blive nødvendigt at diskutere, om de skal kanaliseres over til de enkelte virksomheder i det private erhvervsliv. Hvis det er således, at der er sikkerhed for, at de bliver det, ser vi temmelig lidenskabsløst på denne side af sagen, men det vil vi så sandelig også have sikkerhed for.

Anderledes stiller sagen sig, hvis der ikke kan være sikkerhed for det, og det er der jo noget der tyder på at der ikke er i Sverige, sådan som ordningen er udformet